

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/273/2021
Identifikačné číslo spisu: 8720200952
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8720200952.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N. S., narodenej XX. Z. XXXX, K., N. XXXX/X, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenému advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11Csp/21/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. marca 2021 sp. zn. 9CoCsp/45/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 14. júla 2020, č. k. 11Csp/21/2020-64, uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 29. septembra 2015 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29. septembra 2015, uzavretej medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy z 29. septembra 2015 (ďalej len „dohoda o zrážkach zo mzdy“), k Zmluve o spotrebiteľskom úvere Lepšia splátka č. XXXXXXXXXXXX z 29. septembra 2015 (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“) z dôvodu, že dňa 21. júna 2019 žalovaný vyzval zamestnávateľa žalobkyne o realizáciu zrážok zo mzdy vo výške 4.030,04 eur, hoci neexistovalo žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by žalobkyňi uložilo povinnosť plniť, pričom zamestnávateľ žalobkyne bol povinný vykonávať zrážky zo mzdy, ktoré žalobkyňa nemala možnosť zastaviť.

1.2. Súd prvej inštancie zistil, že na základe platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo 16. decembra 2019, sp.zn. 31Up/1730/2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. januára 2020 a vykonateľnosť dňa 15. marca 2020, bola uložená žalobkyni povinnosť zaplatiť istinu vo výške 1.519,86 eur s príslušenstvom s tým, že Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 12. februára 2020 povolil žalobkyni splácať dlžnú istinu v 10 mesačných splátkach pod stratou výhody splátok.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednávať tá istá (totožná) vec (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/120/2009). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci nie je daná v prípade, ak v novom konaní ide o ten istý právny vzťah medzi tými istými stranami, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré neboli v čase pôvodného rozhodnutia (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/42/2008).

1.4. Podľa názoru súdu prvej inštancie v posudzovanej veci platobný rozkaz nezakladá prekážku „res iudicata“, pretože nie je daná totožnosť predmetu konania z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok nevyplýva z rovnakých skutkových tvrdení.

1.5. Súd prvej inštancie uviedol, že zo strany právneho predchodcu žalovaného bola použitá neprijateľná zmluvná podmienka, nakoľko spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená aj dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorú ak by žalobkyňa nepodpísala, tak by jej nebol poskytnutý úver.

1.6. Súd prvej inštancie záverom dodal, že súdnym rozhodnutím sa odstránil i stav právnej neistoty zo strany žalobkyne.

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalobkyni, ktorá bola úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

2. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 25. marca 2021, č.k. 9CoCsp/45/2020-130 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (prvý výrok) a žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

2.1. Odvolací súd konštatoval, že ustanovenie § 230 CSP upravuje materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorá sa prejavuje v jeho nezmeniteľnosti, a tým spôsobuje tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci. To zároveň znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, sa nemôže rozhodovať opäť. Z pohľadu teórie civilného procesného práva tvorí existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci neodstrániteľnú negatívnu procesnú podmienku, na ktorú je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Existencia prekážky „res iudicata“ vedie k zastaveniu konania v ktoromkoľvek jeho štádiu (§ 161 ods. 1, 2 CSP).

2.2. Z hľadiska posúdenia, či konečné a nezmeniteľné rozhodnutie o konkrétnom spore spôsobuje vo vzťahu k inému sporu prekážku „res iudicata“, je najpodstatnejšou otázkou zistenie a posúdenie, či ide o tú istú vec. Teória civilného procesného práva hovorí v takomto prípade o totožnosti veci. Tá je vo všeobecnosti daná totožnosťou sporových strán a totožnosťou predmetu konania. Totožnosť strán znamená, že sporovými stranami sú tie isté právne subjekty, ktoré boli sporovými stranami v konaní, ktoré sa už skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, a to bez ohľadu na ich procesné postavenie. Identita predmetu konania je daná tvrdeniami o skutku, na ktorom je žaloba založená a obsahom žalobného návrhu (petitu žaloby). O ten istý predmet konania ide vtedy, keď rovnaký nárok, alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z takých istých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený pôvodný nárok, teda ak vyplýva z rovnakého skutku. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, pritom nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutkový dej po právnej stránke v pôvodnom konaní bol posúdený nesprávne alebo neúplne (viď uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/42/2008, 5Cdo/120/2009).

2.3. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne konštatoval, že platobný rozkaz v predchádzajúcej veci nezakladá prekážku „res iudicata“, pretože nie je daná totožnosť predmetu konania, keďže v tejto veci uplatnený nárok (zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy) nevyplýva z rovnakých skutkových tvrdení.

2.4. Zároveň súd prvej inštancie správne zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného je spotrebiteľskou zmluvou. Rovnaký režim platí pre

všetky dokumenty uzatvárané spolu s ňou, ku ktorým patrí aj dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá bola taktiež predformulovaná veriteľom.

2.5. Odvolací súd zdôraznil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (§ 551 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), uzatvorená so spotrebiteľom musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Zákonodarca priamou normatívnou úpravou nepripustil zabezpečenie uspokojenia pohľadávky, alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, s výnimkou prípadu jej uzavretia vo forme osobitnej listiny, ak spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť (§ 5a zákona č. 102/2014 Z.z. novelizujúci zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“ alebo „zákon č. 250/2007 Z.z.“).

2.6. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd mal za to, že splnenie zákonných podmienok vyžadovaných podľa § 5a ods. 1 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa pre platnosť dohody o zrážkach zo mzdy nebolo preukázané, preto je dohoda o zrážkach zo mzdy neplatná s tým, že ju odvolací súd (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

2.7. Dohoda o zrážkach zo mzdy síce bola uzavretá na samostatnej listine, avšak žalovaný (nesúci dôkazné bremeno) nepreukázal poučenie žalobkyne (spotrebiteľa) o dôsledkoch jej uzavretia a možnosť ju odmietnuť, ani že by vysvetlil žalobkyni, čo uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy znamená, aké má dôsledky, aby mohla žalobkyňa urobiť uvážené a slobodné rozhodnutie. Odvolací súd zdôraznil, že poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy je výslovnou zákonnou podmienkou jej platnosti.

2.8. Vzhľadom na uvedené odvolací konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná podľa § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. v spojení s § 39 OZ.

2.9. V súvislosti so žalovaným, tvrdným individuálnym dojednaním dohody o zrážkach zo mzdy odvolací súd uviedol, že v ustanovení § 53 ods. 3 OZ je zakotvená vyvrátiteľná právna domnienka, že každá zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom sa nepovažuje (pokiaľ nie je poskytnutý dôkaz o opaku) za dojednanú individuálne, ale sa považuje za štandardnú (adhéznú) zmluvu. Túto domnienku nie je povinný vyvracať spotrebiteľ, ale dodávateľ. Rovnako čl. 3 ods. 4 smernice 93/13/EHS zakotvuje, že keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že zmluvnú podmienku dojednal individuálne, dôkaz tohto tvrdenia zaťažuje predajcu alebo dodávateľa, na čo v prípade sporu musí prihliadať aj súd.

2.10. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že by zmluvná podmienka bola individuálne vyjednaná (§ 53 ods. 3 OZ). Žalobkyňa nemohla ovplyvniť obsah dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola dodávateľom vopred pripravená. Išlo o vopred predformulované dojednanie, s ktorým súhlas, či nesúhlas mohol spotrebiteľ vyjadriť len tak, že dohodu spolu so zmluvou ako celok bude akceptovať alebo nie.

2.11. Odvolací súd dospel k záveru, že dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní dohody žalovaný neunesol. V danom prípade je dohoda o zrážkach zo mzdy neplatná, a preto žalovaný (§ 53a OZ) nemá právo na základe tejto dohody požadovať od zamestnávateľa žalobkyne vykonávanie zrážok zo mzdy.

2.12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní žalobkyni žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolaťel“ alebo „žalovaný“) dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody vyplývajúce z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Úvodom dovolania poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) R 110/2003, z ktorého vyplýva: „Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu.“

3.1.1. „Právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie [§ 80 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku], vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva [§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku], ak otázka, či tu právny vzťah je, alebo nie je (resp. či tu právo je, alebo nie je) bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“ (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo

42/2006).

3.1.1.2. „Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako bol skutok posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď skutok bol súdom po právnej stránke posúdený nesprávne alebo neúplne.“(R 15/2010).

3.2. Uvedol, že dovolací súd pristupuje k výkladu ustanovenia § 230 CSP jednotne, pričom v zmysle uvedených rozhodnutí je dovolacím súdom právne ustálené, že žaloba o plnenie predstavuje z hľadiska identity predmetu konania prekážku rozsúdenej veci pre žalobu na určenie.

3.3. Podľa jeho názoru, napadnutým rozsudkom odvolací súd rozhodol odlišne od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

3.4. Poukázal na to, že žalobou z 20. novembra 2019, sa v upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica domáhal zaplata sumy 1.519,86 eur s príslušenstvom v procesnom postavení žalobcu, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ zo 6. mája 2019 medzi postupcom Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890 (ďalej len „postupca“) a ním, na základe ktorej postúpil postupca na neho pohľadávku voči žalobkyni.

3.5. Podotkol, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania a jej existencia (zistenie) vedie k zastaveniu konania. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je vymedzená dvoma kritériami, a to, totožnosťou osôb (sporových strán) a totožnosťou predmetu konania. O totožnosť strán ide vtedy, ak aj v novom konaní vystupujú tie isté strany sporu, alebo ich právni nástupcovia (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie), pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní, alebo má postavenie žalovaného a naopak).

3.6. V konaní bolo nesporné, že si úspešne uplatnil svoj nárok prostredníctvom upomínacieho konania vedeného pod sp. zn. 31Up/1730/2019. Žalobkyňa, voči platobnému rozkazu zo 16. decembra 2019, sp. zn. 31Up/1730/2019 nepodala vecne odôvodnený odpor a na základe žiadosti žalobkyne o splátkový kalendár bolo uznesením z 12. februára 2020, sp. zn. 31Up/1730/2019 povolené plnenie v splátkach.

3.7. Podľa jeho názoru bola splnená podmienka totožnosti strán, keďže on vystupoval v konaní na upomínacom súde ako žalobca a žalobkyňa ako žalovaná.

3.7.1. Druhé kritérium právoplatne rozhodnutej veci je dané totožnosťou predmetu konania. On si uplatnil v upomínacom konaní svoj žalobný nárok na plnenie titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej súčasťou bola dohoda o zrážkach zo mzdy. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola v upomínacom konaní podrobená ex offo súdnej kontrole, pričom Okresný súd Banská Bystrica nezistil žiadne neprijateľné podmienky, resp. porušenie spotrebiteľských noriem.

3.8. Zdôraznil, že v právnom štáte je neprípustné, aby určitý súd v konaní o plnenie judikoval právo a následne iný súd v konaní o určenie na objektívne rovnakom skutkovom deji (právnom titule) toto právo (titul) spochybnil a naopak priznal plnenie voči opačnému subjektu, resp. určil neplatnosť predtým platného titulu (na ktorom bol čo i len čiastočne založený právny titul na plnenie). Uvedený postup považoval za zásadne rozporný s princípom právnej istoty.

3.9. Pokiaľ jedna zo strán sporu preukáže nárok zo zmluvy o úvere v konaní o plnenie a druhá strana sporu tento nenamieta, logicky je s tým spojené určenie platnosti zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že právoplatným rozhodnutím na plnenie sú de facto skonsumované prípadné žaloby o určenie (zo strany druhej strany sporu), nakoľko mali a mohli byť predmetom konania o plnenie v rámci procesnej obrany (prípadne formou vzájomnej žaloby). Pokiaľ strany sporu môžu dosiahnuť v konaní pred súdom ochranu svojich práv a oprávnených záujmov žalobou na plnenie, nie je daná prípustnosť žaloby na určenie podľa § 137 CSP.

3.10. Podľa jeho názoru, odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, ak v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že skutkové tvrdenia sú odlišné ako v predchádzajúcom konaní, a teda nie je daná totožnosť predmetu konania.

3.11. Žalobkyňa v konaní o plnenie na upomínacom súde procesnú obranu nevyužila, neprijateľnosť zmluvných podmienok netvrdila, pričom neprijateľnosť zmluvných podmienok nezistil ani upomínací súd pri ex offo kontrole. Následne v tomto konaní dohoda o zrážkach zo mzdy bola označená ako neprijateľná zmluvná podmienka, čo bol dôvodom určenia jej neplatnosti.

3.12. Mal za to, že postup a závery prvoinštančného súdu i odvolacieho súdu nie sú správne a porušujú zásadu nie dvakrát v tej istej veci (ne bis in idem), pričom v tomto konaní nebol daný ani naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Taktiež sa nemožno

stotožniť s tvrdeným neistým právnym postavením žalobkyne.

3.13. Uviedol, že on uplatnil dohodu o zrážkach zo mzdy voči zamestnávateľovi žalobkyne dňa 21. júna 2019. Zamestnávateľ žalobkyne vykonával zrážky zo mzdy žalobkyne vo výške 53 eur od 27. júna 2019 do 11. februára 2020. Všetky následné plnenia (počnúc 11. marca 2020) neboli titulom dohody o zrážkach zo mzdy, ale titulom povoleného splátkového kalendára (t. j. vo výške 230 eur), ktoré mu plnila žalobkyňa priamo. Napriek tejto skutočnosti žalobkyňa dňa 30. marca 2020 podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spolu so žalobou o určenie, t. j. v čase, kedy už plnenie zo mzdy zrazené nebolo. Žaloba mu bola doručená dňa 7. apríla 2020, pričom následne aj formálnym listom požiadal zamestnávateľa žalobkyne dňa 15. apríla 2021 o zastavenie zrážok zo mzdy žalobkyne.

3.14. Podľa jeho názoru návrh na neodkladné opatrenie mohol byť postačujúcim pre prípad prevencie, ak by ho súd v neodkladnom opatrení poučil, aby si uplatnil svoj nárok voči žalobkyňou žalobou o plnenie.

3.15. Zároveň poukázal i na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júna 2020, sp. zn. 12Co/57/2019 a na uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 8. apríla 2021, sp. zn. 2CoCsp/24/2021.

3.16. Mal za to, že prvoinštančný súd i odvolací súd sa pri riešení právnej otázky právoplatne rozhodnutej veci odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec nesprávne právne posúdili, nakoľko v konaní bolo preukázané, že predmetnej žalobe o určenie predchádzalo konanie o plnenie, pričom bola daná totožnosť strán a predmetu konania, na základe čoho malo byť prebiehajúce konanie o určenie z dôvodu prekážky *res iudicata* zastavené.

3.17. Navrhoval, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a konanie zastavil a priznal mu nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % alebo, aby rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok prvoinštančného súdu zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie konanie zastaví a prizná mu voči žalobkyňou nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že považuje dovolanie za neprípustné.

4.1. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa viaže na tzv. ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

4.1.1. Povinnosťou dovolateľa je v prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v dovolaní presne uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí.

4.2. Vychádzajúc z konkrétnych rozhodnutí, uvedených dovolateľom v dovolaní spĺňajúcich podmienku uverejnenia v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, t. j. R 110/2003 a R 15/2010, nie je zrejmé, v čom žalovaný vidí podobnosť, resp. obdobnosť predmetu konania. Vo veci R 110/2003 sa konanie týkalo určenia neplatnosti zmluvy o prenechaní nehnuteľnosti (záhradky) do dočasného užívania (nájmu). Vec R 15/2010 sa týkala dôsledkov prekročenia oprávnenia mandatórom pri správe majetku.

4.2.1. Z konkrétnych rozhodnutí uvedených dovolateľom tieto nepredstavujú rovnakú, alebo obdobnú vec po skutkovej ani právnej stránke. V konaniach vedených na prvoinštančnom a odvolacom súde bolo meritom sporu uloženie povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, pričom prejudiciálne sa v konaní za týmto účelom posudzovala jej neplatnosť.

4.2.2. Zo strany dovolateľa teda dochádza iba „k vytrhávaniu“ právnych viet z citovaných judikátov bez posúdenia ich kontextu, pretože tieto sa netýkajú predmetu sporu ani okrajovo.

4.3. V posudzovanom prípade prvoinštančný súd v rozsudku v bodoch 9. - 12. odôvodnenia uviedol dôvody, pre ktoré nemožno vec považovať za *res iudicata*. Následne odvolací súd doplnil právne závery súdu prvej inštancie v potvrdzujúcom rozsudku v bodoch 5. - 11. odôvodnenia, a teda súdy oboch inštancií dôkladne odpovedali na námietky žalovaného, preto ich odôvodnenia nemožno považovať za arbitrárne.

4.4. Podľa jej názoru argumentácia dovolateľa vylučuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

4.5. Pre prípad, ak by dovolací súd posúdil dovolanie ako prípustné, poukázala na to, že skutkové okolnosti a tvrdenia posudzované v upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Up/1730/2019 sa týkali výlučne zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v konaní na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11Csp/21/2020 sa posudzoval kontraktačný proces pri uzatváraní dohody o zrážkach zo mzdy. V upomínacom konaní bolo teda predmetom posúdenie dôvodnosti a výšky pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi ňou a právnym predchodcom žalovaného (Poštová banka, a.s.), pričom súd sa vôbec nezaoberal neplatnosťou dohody o zrážkach zo mzdy. Skutkové tvrdenia v oboch konaniach sú teda rozdielne, a preto nemožno predmet týchto konaní stotožňovať a právoplatne skončené upomínacie konania považovať za res iudicata vo vzťahu k tomuto konaniu.

4.6. Zdôraznila, že zo Žiadosti o realizáciu zrážok zo mzdy z 21. júna 2019, ktorú dovolateľ zaslal jej zamestnávateľovi, vyplynulo, že dovolateľ žiadal vykonávať zrážky z jej mzdy v celkovej výške 4.030,04 eur a o päť mesiacov neskôr v upomínacom konaní dovolateľ návrhom na vydanie platobného rozkazu z 20. novembra 2019 už požadoval „len“ sumu 1 519,86 eur. Takéto konanie dovolateľa považovala za nekalú obchodnú prax.

4.7. Ona mala na konaní naliehavý právny záujem, aby si v budúcnosti veriteľ výšku dlhu u zamestnávateľa sám jednostranne nediktoval prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú je potrebné považovať za neplatnú.

4.8. Dodala, že za situácie, ak by upomínaciu konaniu predchádzalo právoplatné rozhodnutie o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, čo by nepredstavovalo res iudicata voči konaniu o pohľadávke zo spotrebiteľskej zmluvy, tak nemožno ani opačne konanie týkajúce sa pohľadávky zo zmluvy chápať ako prekážku právoplatne rozhodnutej veci, vo vzťahu ku konaniu o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Podľa jej názoru, totožnosť predmetu rozhodovania v posudzovaných konaniach nie je zachovaná a nemožno konštatovať ani nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, preto sa v celom rozsahu stotožnila s odôvodnením ohľadom námietky res iudicata, ako ju posúdili odvolací súd a prvoinštančný súd.

4.9. Záverom navrhla, aby dovolací súd postupom podľa § 447 písm. f) CSP uznesením dovolanie odmietol, alternatívne dovolanie ako nedôvodné rozsudkom zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade, dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

9.1. Právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o existencii, resp. neexistencii subjektívnych práv a povinností subjektov konkrétneho právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne

posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym, či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

10. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, vykazovať nedostatky, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k znemožneniu meritórneho dovolacieho prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/206/2017, 1Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/ 89/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016).

11. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. V zmysle zákonných ustanovení dovolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

13. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

15. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili/neriešili prvoinštančný a odvolací súd. Pokiaľ dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného, dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštanície a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/58/2017, 5Cdo/48/2020).

16. V posudzovanej veci dovolateľ, zastúpený advokátom, v dovolaní nevymedzil žiadnu právnu otázku. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v podstate iba nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu ohľadne posúdenia (ne)existencie prekážky veci rozsúdenej (res iudicata), považuje ho za nesprávne a polemizuje s dôvodmi, ktoré odvolací súd uviedol v napadnutom rozhodnutí.

17. Dovolateľ v dovolaní poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu preukazujúce odklon od rozhodovacej praxe o právnej otázke (dovolateľom nevymedzenej), od ktorej vyriešenia malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu (R 15/2010, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 42/2006, R 110/2003).

17.1. V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že z rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 15/2010 (viď rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 1Obdo 17/2006) vyplýva: „Ustanovenia Obchodného zákonníka, upravujúce mandátnu zmluvu, neriešia dôsledky prekročenia oprávnenia mandatárom, preto treba vychádzať zo všeobecnej právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku pri úprave plnomocenstva.“ V uvedenom rozhodnutí nebola riešená otázka res iudicata.

17.1.1. V uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 42/2006 sa riešila právna otázka, či prejednávaniu žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnostiam bránila prekážka veci, právoplatne rozhodnutej o žalobe na vypratanie nehnuteľností a v uznesení najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo 100/01 (R 110/2003) sa riešila právna otázka, či prejednávaniu žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o prenechaní nehnuteľností do dočasného užívania bránila prekážka veci právoplatne rozhodnutej o žalobe na vypratanie nehnuteľností.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že v posudzovanej veci predmetom sporu bolo uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy žalobkyne vzhľadom na to, že žalovaný listom z 21. júna 2019 požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy vo výške 4.030,04 eur.

18.1. Tomuto konaniu predchádzalo upomínacie konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Up/1730/2019, kde bol vydaný dňa 16. decembra 2019 platobný rozkaz sp. zn. 31Up/1730/2019, na základe ktorého bola žalobkyňa (v pozícii žalovanej) uložená povinnosť zaplatiť žalovanému v pozícii žalobcu sumu 1.519,86 eur s príslušenstvom. Platobný rozkaz, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Up/1730/2019 nadobudol právoplatnosť dňom 21. januára 2020 a vykonateľnosť dňom 15. marca 2020.

19. Dovolací súd zdôrazňuje, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva predovšetkým vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. O prekážku veci rozhodnutej sa jedná v prípade, kedy časovo predchádzajúce konanie už bolo skôr, ako bolo začaté druhé konanie, právoplatne skončené vecným rozhodnutím o totožnom predmete sporu. O tom, či sa jedná o totožnosť nároku, rozhoduje totožnosť procesných strán a zároveň totožnosť žalobného návrhu (petitu) odôvodneného totožnými skutkovými tvrdeniami.

20. Dovolací súd konštatuje, že súdy oboch inštancií sa náležitým spôsobom vysporiadali so žalovaným vznesenou námietkou res iudicata (súd prvej inštancie v bodoch 9. až 13. a odvolací súd v bodoch 6. až 11.), keď ustálili, že nie je daná totožnosť predmetu tohto sporu (zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy) v porovnaní s predmetom sporu vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 31Up/1730/2019, v ktorom sa žalovaný (v pozícii žalobcu) domáhal zaplatenia sumy 1.519,86 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže nejde o totožnosť žalobného návrhu (petitu) odôvodneného totožnými skutkovými tvrdeniami.

20.1. Skutočnosť, že žalovaný uplatnil svoj nárok na zaplatenie istiny vo výške 1.519,86 eur s príslušenstvom v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Up/1730/2019 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nevytvára prekážku veci rozhodnutej (§ 230 CSP) pre konanie, predmetom ktorého bolo zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy žalobkyne (uzavretej vo forme osobitnej listiny), ktorú žalovaný predložil zamestnávateľovi žalobkyne ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

21. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní poukázal na odklon, riešenie právnej otázky odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že v uzneseniach najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 42/2006 a sp. zn. 3Cdo 100/01 (publikovaného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 110/2003) sa riešila síce otázka res iudicata, avšak išlo o inú skutkovú a právnu situáciu ako v posudzovanej veci a v rozsudku najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 1Obdo 17/2006 (R 15/2010) nebola riešená otázka res iudicata.

22. Zároveň dovolací súd dodáva, že uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júna 2020, sp. zn. 12Co/57/2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 8. apríla 2021, sp. zn. 2CoCsp/24/2021, na ktoré žalovaný taktiež poukázal v dovolaní, riešia inú skutkovú a právnu situáciu (konaniu o neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy predchádzalo konanie o plnenie z tej istej zmluvy), a teda sa nejednalo o posudzovanie platnosti dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej vo forme osobitnej listiny v konaní, ktorému predchádzalo konanie o peňažné plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom uvedené rozhodnutia nepatria medzi ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

22.1. Dovolací súd konštatuje, že ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách, alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017, 6Cdo/129/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu možno zahrnúť aj rozhodnutia, publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. decembra 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR, vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou (R 71/2018).

23. Ako už bolo uvedené, dovolateľ v podstate iba nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu, považuje ho za nesprávne a polemizuje s dôvodmi, ktoré odvolací súd uviedol v napadnutom rozhodnutí. Dovolateľ tak nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

23.1. Polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, či vyhodnotením skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu skutkovej alebo právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/36/2017, 2Cdo/5/2017, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017), preto nemožno dovolanie dovolateľa považovať za procesne prípustné.

23.2. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie ústavného súdu zo 14. apríla 2022, sp. zn. I.ÚS 215/2022, z ktorého vyplýva, že „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

24. Na základe uvedeného najvyšší súd uzatvára, že vzhľadom k tomu, že dovolateľ nevymedzil právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP zákonným spôsobom, teda dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom podľa § 432 CSP, dovolanie je preto potrebné odmietnuť podľa § 447

písm. f) CSP.

25. Dovolací súd žalobkyni, ako úspešnej v dovolacom konaní priznal podľa § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.